

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **V., spol. s r.o.** so sídlom v M., proti povinnému **N. V. N.**, so sídlom v D., **o vymoženie pohľadávky 5 281,17 Eur** (159 100,40 Sk), vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10 Er 1670/2001, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. M. Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2011 sp. zn. 15 CoE 565/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky uznesením zo 4. novembra 2010 č.k. 10 Er 1670/2001-182 neschválil rozvrh výt'azku, ktorý bol vykonaný súdnym exekútorom JUDr. M. Š. na rozvrhovom pojednávaní konanom 4. decembra 2009 v exekúcii vedenej pod č. EX 472/2001. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 164 ods. 1, § 157 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Uviedol, že právnym názorom odvolacieho súdu vysloveného v jeho zrušujúcom uznesení sp. zn. 15 CoE 108/2010 z 23. júla 2010 je viazaný a preto naň poukazuje ako na svoj vlastný, keď exekútor sa pri rozvrhu výt'azku z dražby nehnuteľnosti na rozvrhovom pojednávaní konanom 4. decembra 2009 dopustil pochybení, ktoré v stručnosti zopakoval. Uviedol, že spôsob určenia výšky vymáhanej pohľadávky je nepreskúmateľný a je potrebné vychádzať zároveň zo skutočnosti, že istina vymáhanej pohľadávky je základom na určenie odmeny exekútora bez toho, aby si k základu pripočítal príslušenstvo vymáhanej pohľadávky. Mal za to, že pri vymáhanej istine 5 281,70 Eur (159 100,40 Sk) odmena exekútora predstavuje 20% podľa § 5 ods. 1 a § 26 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov (ďalej len „vyhláška“) v znení účinnom do 1. mája 2008, čo znamená

odmenu 1 056,89 Eur bez DPH. Poukázal na to, že odmenu exekútora nie je možné navýšiť o DPH, pretože táto možnosť bola zakotvená do Exekučného poriadku až s účinnosťou od 1. septembra 2005 zákonom č. 341/2005 Z.z. Skonštatoval, že odmena vyčíslená exekútorom v rámci tejto exekúcie sumou 5 672,49 Eur je neprimerane vysoká a v rozpore s citovanou vyhláškou. Dospel tak k záveru, že sa jedná o závažné pochybenia, pre ktoré nie je možné rozvrh výťažku schváliť.

Krajský súd v Nitre na odvolanie súdneho exekútora napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa uznesením z 28. februára 2011 sp. zn. 15 Co 565/2010 ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že základná právna úprava odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti je v ustanoveniach § 196 a nasl. Exekučného poriadku. Podľa jeho § 199 výšku odmeny exekútora, náhrady hotových výdavkov, náhrady za stratu času, spôsob ich určenia a výšku primeraného preddavku na odmenu a na náhradu hotových výdavkov exekútora ustanoví ministerstvo po dohode s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky všeobecne záväzným právnym predpisom. Vykonávacím predpisom, ktorý treba na daný prípad aplikovať, je vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení vyhlášky č. 405/2006 Z.z. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 uvedenej vyhlášky, základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až § 16). To znamená, že za výkon exekučnej činnosti, s výnimkou opakujúcich sa plnení (§ 4 ods. 2 vyhlášky) a s výnimkou odmeny za zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti, odmeny pri vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie a pri zastavení exekúcie a odmene, ktorou sa odmeňujú paušálne jednotlivé úkony exekučnej činnosti, patrí súdnemu exekútorovi odmena vypočítaná z vymáhanej sumy, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku 3 M Cdo 13/2007 uviedol, že za vymáhanú sumu je treba považovať peňažnú sumu uvedenú v poverení na vykonanie exekúcie, čo v danom prípade je suma 5 281,17 Eur (159 100,40 Sk) a nie suma 23 833,08 Eur, z ktorej si vyčísliť trovy exekúcie súdny exekútor.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., teda, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a v rozpore so zmyslom a účelom ustanovenia § 4 ods. 1 vyhlášky, so zmyslom a účelom zákona

o DPH, nie je riadnym spôsobom odôvodnené a extrémnym spôsobom sa odchyľuje od konštantnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. V rozsiahlom dovolaní podrobne rozobral problematiku, čo je potrebné rozumieť pod pojmom „vymáhaný nárok“, rozobral jednotlivé ustanovenia Exekučného poriadku, vyhlášky č. 288/1995 Z.z., zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Poukázal na Ústavu Slovenskej republiky, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, z čoho vyvodil, že súd mu daň z pridanej hodnoty musí priznať. Žiadal, aby dovolací súd uznesenia nižších súdov zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, pretože postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a rozhodnutia tiež spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

Oprávnený ani povinný sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom

potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania.

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdny exekútor dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto

predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Pokiaľ ide o procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p., súdny exekútor ich v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky, etc.).

Súdny exekútor namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacím súdom.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 169 ods. 1 O.s.p. v odôvodnení uznesenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, ďalej označenie účastníkov a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia. Ak súd rozhodol o vykonateľnosti uznesenia až po jeho právoplatnosti (§ 171 ods. 3), uvedie dôvody, pre ktoré viazal vykonateľnosť až na právoplatnosť rozhodnutia.

Jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 219 ods. 2 O.s.p. dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o dôvodoch, pre ktoré neschválil rozvrh výťažku, ktorý bol vykonaný súdnym exekútorom na rozvrhovom pojednávaní konanom 4. decembra 2009 podrobne odôvodnil. Rovnako odvolací súd podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie a tiež dôvody, pre ktoré považoval uznesenie súdu prvého stupňa za správne. Dovolaním napadnuté uznesenie dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohol byť rozvrh výťažku schválený. Okolnosť, že táto odpoveď súdneho exekútora neuspokojuje, neznamená, že

odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 169 ods. 1 v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p.; za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek súdneho exekútora.

Možno zhrnúť, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie uznesenia spĺňa.

Vzhľadom k týmto skutočnostiam, námietka súdneho exekútora týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, zakladajúca vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je dôvodná.

Z obsahu podaného dovolania je však zrejmé, že súdny exekútor namieta predovšetkým vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa nepriznávajúce mu odmenu a náhradu hotových výdavkov exekúcie v takej výške, v akej sa ich priznania domáhal. Aj v tejto skutočnosti dovolateľ videl okrem nesprávneho právneho posúdenia veci tiež existenciu vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však uvádza, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť len procesne nesprávnou činnosťou súdu a túto vadu nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým súd dospel pri posudzovaní oprávnenosti dovolateľom uplatneného nároku, resp. v právnom hodnotení veci vyjadrenom v súdnom rozhodnutí.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O.s.p., ani z ustanovenia § 239 O.s.p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová